

ваха отъ единия брѣгъ на другия. По турския брѣгъ на близко разстояние се мерджелѣеха малки дървени колиби, прилични отдалечъ на гробове срѣдъ пуститѣ голи пространства, покрити сега съ снѣжна пелена. Но нощемъ малки огънчета весело блещукаха въ тѣхъ и неодолимо влѣчеха погледа на пжтника, който сега се скиташе изъ тъмнината по влашкия брѣгъ.

Тая нощъ скитникъ бѣше Македонски.

Той сега се бѣше предрешилъ на сжщъ селянинъ, съ гугла и влашки кожухъ. Едничкото нѣщо, що го огличаваше отъ истинскитѣ селяни, бѣше револверътъ, който една опитна ржка можеше лесно да напипа отзадъ подъ кожуха му.

Часътъ бѣше деветъ или десетъ. Ледовитъ вѣтъръ духаше въ пустинята.

Македонски стоеше неподвиженъ на брѣга, съ очи впити въ червенитѣ огънове на караулитѣ. Би казалъ човѣкъ, че това е нѣкой замръзналъ на поста си солдатинъ.

Изъ единъ пжтъ тая неподвижна фигура се помръдна въ дрезгавия мракъ и закрачи къмъ Дунава.

Слѣзе по слабата наклонность на брѣга, и опипомъ взе да стжпа по щърбовия ледъ, като се опираше на тояга, вѣоржжена съ остъръ бодъ на долния край.

Македонски вѣрвѣше направо, безъ пжтъ.

Безшумно умираха стжпкитѣ му по дебелията ледена кора. Само тоягата издаваше равномѣрно глухъ, остъръ звукъ при всѣко забиване въ леда. Когато Македонски дойде до срѣдата, той си обърна гърба на северо-източния студень вѣтъръ и застана неподвиженъ тамъ, за да си почине, защото пжтътъ, що бѣше изминалъ, ако и кжсъ, по-